
Kjell Johansen

MINNEORD

ØYSTEIN MELBØ CHRISTIANSEN

NINA INGEBRIGTSEN

STEIN NILSEN



Spesialist i allmennmedisin Kjell Johansen døde tirsdag 17. juni 2025. Han var født i 1939 i Jøssund kommune, Sør-Trøndelag, og ble cand.med. i Bergen 1966. Han var distriktslege i Fusa 1968–71, drev privatpraksis og var i perioder stipendiat ved Institutt for allmennmedisin i Bergen 1972–85, før han var i allmennpraksis i Bergen 1985–2006. I perioden 1975–80 var han også formann i komiteen for Solstrandkurset og i 1981–89 formann i kurskomiteen i Hordaland legeforening samt avdelingsrådgiver for støttekollegene i Hordaland fra 1992, senere støttekollega så lenge det var behov for ham. Kjell sto støtt som en seigvokst malmfuru med mange greiner – det er umulig å nevne alle.

Han startet en Balint-gruppe for kolleger og etablerte lege-for-leger-tjenesten i Hordaland fra 1990. I 1992 ble han valgt som avdelingsrådgiver for støttekollegene i Hordaland og var med i pionerarbeidet med å bygge ut og styrke samt skape respekt for og tillit til dette tilbudet. Frem mot årtusenskiftet var Kjell med på å påvirke utviklingen av denne tjenesten, som etter hvert fikk økende betydning for Legeforeningens medlemmer. *Utbrenthet* har fra denne

tiden gått fra å være et fremmedord som beskrev en «subvalid» minoritet, til å være et symptom som en økende andel av kollegene opplever som en realitet – i spagaten mellom egne behov, familiens behov, myndighetenes krav og pasientenes forventninger.

Kjell opplevde selv livstruende sykdom som 18-åring. Dette preget ham, gjorde ham vidsynt, takknemlig og fikk ham til å sette pris på helsearbeidere av alle kategorier. Han ble en sterk motstander av prinsipprytteri, silotenkning og strengt hierarki. Dette fikk ham også til å arbeide for å utbre erkjennelsen av sitt credo: «Leger er også en slags mennesker, med samme behov og begrensninger som våre pasienter har».

Dessuten var han, under ledelse av Per Fugelli, en pioner innen arbeidet for å etablere allmennmedisin som en egen spesialitet og å gjøre oss stolt over å ivareta helheten og kontinuiteten – det å være *fast* (med norsk, ikke britisk uttale). Han fylte studenter med en egenskap som pasienter verdsetter: engasjement og nysgjerrighet. I tillegg var han fødselshjelper for mentorordningen og stimulerte kandidatene mot til å prøve, til å erkjenne egne begrensninger og etter hvert oppleve trygghet. Kjell var en klok, trygg, lyttende mentor og «storebror». For mange av oss var han en skriftefar, han så deg. I plenum ventet han gjerne med sine refleksjoner til kvikkere debattanter hadde levert sine innlegg. Deretter kunne han komme med kommentarer som var undrende – ikke hoverende, men oftest kloke.

Vi er mange – både pasienter og kolleger – som takker for innsatsen og hadde håpet å få ha ham som klok rådgiver i mange gode år fremover. Vi må imidlertid være takknemlige for at han var med oss så lenge, trass alvorlige sykdommer de siste årene.

Kjell siterte ofte Olav H. Hauges dikt om Osamannen, *Gjer ein annan mann ei beine*, som sto som en læresetning for hans egen uegennyttige innsats. Til noen utvalgte delte Kjell også ut en vakker loddsnor i sølv, spesiallaget etter hans design, komplett med sitatet som lå bak: «Det oppreiste sinn står i loddsnorens tegn» fra Johan Falkbergets roman *An-Magritt*.

Vi tenker på Eva og familien i sorgen over tapet av Kjell.

Publisert: 28. juli 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0428
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.